

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvkové organizace**, se sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4, zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Musilem, advokátem se sídlem Škroupova 1325/34, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.2.2017, č.j. 4145/ZPZ/16/ODV-386.I.6, JID: 32681/2017/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21.2.2017, č.j. 4145/ZPZ/16/ODV-386.I.6, JID: 32681/2017/KUUK, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21.2.2017, č.j. 4145/ZPZ/16/ODV-386.I.6, JID: 32681/2017/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu města Teplice, odboru dopravy a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.10.2013, sp.zn. MgMT/095399/2010, č.j. MgMT/115824/2013/St, kterým bylo správním orgánem I. stupně podle ust. § 55 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“), rozhodnuto v pochybnostech, že dno a stěny krytého profilu vodního toku Bystřice nacházející se na p.p.č. „X“, v k.ú. Teplice – Trnovany, na říčním kilometru 7.317, tj. od vtoku vodního toku do krytého profilu (areál fy. TRON, spol. s r.o.), ul. U Červeného kostela, ul. Masarykova, až po říční kilometr 5.922 (Palackého ul.), jsou vodním dílem ve smyslu vodního zákona a část „strop-deska“ krytého profilu vodního toku Bystřice nacházející se na p.p.č. „X“, v k.ú. Teplice – Trnovany, na říčním kilometru 7.317, tj. od vtoku vodního toku do krytého profilu (areál fy. TRON, spol. s r.o.), ul. U Červeného kostela, ul. Masarykova (silnice č. I/13), až po říční kilometr 5.922 (Palackého ul.), není vodním dílem ve smyslu vodního zákona.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadenými rozhodnutími bylo zasaženo do jeho práv, neboť mu jimi bylo, jakožto osobě příslušné hospodařit s vozovkou uloženou přímo na konstrukci jiné stavby, kterou žalobce považuje za vodní dílo, znemožněno jeho právo domáhat se plnění povinností vlastníků vodních děl podle ust. § 59 vodního zákona.

Pochybení správních orgánů spatřoval žalobce mimo jiné v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dle něj týká delšího rozsahu stavby (o cca 945 m), než pro který bylo zahájeno řízení, aniž by se však jmenovaný s takovým rozšířením předmětu řízení vypořádal. Žalobce se proto nemohl vyjádřit ke skutečnému předmětu řízení. Obdobně správní orgán I. stupně dále dle žalobce nezdůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobce na mnohem větší rozšíření předmětu řízení (na celou část stavby krytého profilu vodního toku Bystřice na území Statutárního města Teplice) a opětovně neumožnil žalobci se k uvedené problematice vyjádřit. Správní orgán I. stupně rovněž zaměňoval nezávaznou prohlídku havarijního stavu nedělitelné části monolitní stavby zakrytého vodního toku v části pod silnicí I/13, iniciovanou žalobcem před zahájením správního řízení, za místní šetření a nahradil touto prohlídkou provedení důkazu ohledáním v rámci správního řízení. Prohlídka přitom nebyla provedena v délce celého úseku (1395 m), který je předmětem rozhodnutí, nýbrž pouze v délce cca 30 m krytého profilu vodního toku Bystřice. Současně závěr správního orgánu I. stupně, že jedna a tatáž stavba může být zčásti vodním dílem a zčásti vodním dílem není, pak dle žalobce nemá oporu v provedeném dokazování ani v zákoně. Správní orgán I. stupně nezajistil a neprovedl důkazy označené žalobcem a nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem. Skutkový stav nebyl podle žalobce dostatečně zjištěn, správní orgán dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a k nesprávnému právnímu posouzení věci.

Na tomto místě žalobce poukázal na to, že v dané věci již dvakrát Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval, a to naposledy v řízení vedeném pod sp.zn. 15 A 34/2014. Rozsudkem ze dne 18.10.2016, č.j. 15 A 34/2014-41, původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přesto, že však soud žalovanému v rozsudku vytknul nesprávný postup v řízení a nevypořádání se s odvolacími námitkami a argumenty žalobce, žalovaný ani v dalším řízení po zrušení rozhodnutí níže uvedená pochybení nenapravit.

Žalovaný se dle žalobce opětovně nevyjádřil k předchozí námitce, že žalobci není známa prohlídka části zakrytého toku nacházejícího se v areálu spol. TRON, spol. s r.o., neboť se jí neúčastnil a nejsou mu známy její výsledky. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se měl podle názoru žalovaného možnost seznámit se zápisy z prohlídek.

Dalším pochybením dle žalobce je skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením správního orgánu I. stupně, jenž ve svém rozhodnutí nepřipustně označil žalobce jako vlastníka mostního objektu (a to aniž by to bylo doloženo a prokázáno). Žalovaný se pak sám opětovně nevěnoval sérii námitek žalobce, jež se týkaly způsobu, jakým správní orgán I. stupně hodnotil jak v řízení opatřené, tak i neopatřené podklady z doby výstavby, kdy mimo jiné uvedl, že nedoložené podklady nepovažuje za důležité.

Žalobce současně postrádá důvod, pro který žalovaný dospěl k závěru o dostatečném vypořádání se s odborným znaleckým posudkem zpracovaným Ing. D. P., soudním znalcem v oboru projektování, ze strany správního orgánu I. stupně. Jmenovaný orgán bez řádného odůvodnění vyjádřil souhlas s názorem znalce, že regulovaný tok Bystřice je stavbou, jež slouží umělému usměrnění povrchových vod do stran i vzhůru, a tím i ochraně před škodlivými účinky, zejména povodní, na stranu druhou pak nesouhlasil s tím, že ke stejnému účelu slouží i zakrytí toku. Ze závěrů žalovaného tak stále nevyplývá, zda považuje zakrytí toku za stavbu, jíž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků [§ 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona], stavbu na ochranu před povodněmi [§ 55 odst. 1 písm. d) vodního zákona] nebo stavbu, jež danému toku slouží jinak. V této souvislosti žalobce poukázal i na to, že ač žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že správní orgán I. stupně řádně hodnotil veškeré dokumenty týkající se zakrytí koryta vodního toku Bystřice a jeho účelu, není takovéto vypořádání dostatečné, neboť z rozhodnutí nadále nevyplývá, jaký byl účel stavby krytého profilu vodního toku a zda se nejedná o jedinou nedělitelnou stavbu vystavěnou mimo jiné v úmyslu ochrany před povodněmi a rovněž z hygienických důvodů.

V další námitce žalobce poukázal na to, že se žalovaný nezabýval nedostatkem argumentace správního orgánu I. stupně, jakou funkci plní zastropení v jiných částech než pod silničními komunikacemi a proč zatímco zastropená část toku v Trnovanech není za vodní dílo považována, v Šanově U Hadích lázní tomu tak je. Žalovaný tyto námitky v napadeném rozhodnutí obchází tvrzením, že předmětem řízení nebylo určení, jakým dílem je zastropení vodního toku Bystřice, žalobce však postrádá jakékoliv odůvodnění, z jakých důvodů od sebe jednotlivé části stavby striktně odděluje. Současně se žalovaný přesvědčivě nevyjádřil ani ke skutečností, jež vyšly najevo ve správním řízení, podle kterých by zastropení mohlo mít vodohospodářský účel, a to přesto, že mu bylo soudem vytýkáno, že nevysvětlil, jak zděná stavba slouží vodnímu toku jinak, než železobetonová konstrukce. Pokud žalovaný uváděl, že důvodem zakrytí toku byly nedostatečný prostor a upřednostnění urbanizace před zachováním toku, z dokladů založených ve spisu tento fakt neplyne, naopak bylo prokázáno, že skutečnou příčinou byla zejména ochrana před povodněmi. Konečně se žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž vyhýbal posouzení stavby krytého profilu vodního toku jako celku, a to byť se jedná o zásadní otázku.

Žalobce uzavřel, že žalovaný neodstranil nedostatky, jež mu byly vytknuty rozsudkem správního soudu ze dne 18.10.2016, č.j. 15 A 34/2014-41, rovněž tak neodstranil pochybnosti o tom, zda „strop-deska“ je, či není vodním dílem, čímž opětovně zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Dne 9.5.2017 bylo soudu doručeno další podání žalobce, jež jmenovaný označil jako „*Doplněné aktuální úplné znění žaloby*“. Soud konstatuje, že uvedené podání obsahuje oproti původní žalobě další bod vymezený nadpisem „*Ad 7, 10 a 12*“, v němž však žalobce toliko opětovně rozvíjí svou myšlenku, že žalovaný nedostatečně podpořil svou argumentaci spočívající v závěru, že zatímco dno a boky stavby nacházející se pod silnicí č. I/13 jsou

vodním dílem, desku krytého profilu vodního toku za něj není možné považovat. Obdobný nedostatek spočívá dle žalobce i v související myšlence žalovaného, že pokud lze stavbu rozdělit na koryto a jeho zakrytí, nejedná se o jednu stavbu vodního díla a naopak.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. K námitce týkající se neseznámení žalobce s částí posuzované stavby v areálu spol. TRON spol. s r.o. konstatoval, že se s ní vypořádal již v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že daný úsek toku je správnímu orgánu I. stupně znám z jeho úřední činnosti a účastníci řízení se měli možnost seznámit se zápisy z jeho prohlídek. Navíc po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného ze strany správního soudu nahlíželi zástupci žalobce dvakrát do spisu, jenž uvedené podklady obsahuje. Pakliže se jedná o důvod, pro který správní orgán I. stupně upustil od ohledání na místě a ústního jednání, k tomu žalovaný dodává, že takovýto postup umožňuje ust. § 115 vodního zákona.

K námitce označení předmětné stavby jako mostů a žalobce jakožto jejího vlastníka žalovaný uvedl, že zmínky správního orgánu I. stupně k uvedeným otázkám neměly vliv na skutkové či právní posouzení otázky, o níž bylo v řízení rozhodováno. Sám prvoinstanční orgán navíc ve svém rozhodnutí zdůraznil, že se povahou stavby ani jejím vlastnictvím nezabýval, neboť není vodním dílem. Stejně tak se žalovaný dle svého názoru v napadeném rozhodnutí vypořádal i s důvody, proč nevyvinul veškeré úsilí k získání dalších podkladů, jež se mu nepodařilo obstarat, a namítanou rozporností tvrzení ohledně (ne)provedení některých listin jako důkazů.

Dle žalovaného se správní orgány v řízení podrobně zabývaly otázkou, z jakých důvodů nepovažují zakrytí toku Bystřice za protipovodňové opatření, když jeho účinky jsou zcela opačné (v případě větších dešťů dochází k ucpávání koryta a následnému rozlivu), ale naopak jednoznačně deklarovaly, proč oddělitelné zakrytí není vodním dílem. Je tudíž zcela odůvodněný závěr, že k uzavření koryta došlo z hygienických důvodů, neboť do něj byly pravděpodobně vypouštěny odpadní vody z přilehlých nemovitostí, popř. jeho překrytím došlo ke spojení protilehlých břehů za účelem realizace staveb komunikací. Obdobně je v napadeném rozhodnutí řešena i další námitka žalobce týkající se jiných částí stavby a skutečností, pro něž správní orgán I. stupně tyto části striktně odděluje.

S opětovnou námitkou žalobce, že vodoprávní úřad ani žalovaný nevyvrátili důvody, které údajně vyšly v řízení najevo a podle nichž by mělo mít zastropení toku vodohospodářský účel, žalovaný nesouhlasí, neboť jak naopak plyne z textu napadeného rozhodnutí, v rámci správního řízení byla shromážděna řada písemností, fotografií z doby výstavby koryta a jeho zakrytí, protokolů z prohlídek mostních konstrukcí, stavebních povolení atd., z nichž však žádný vodohospodářský účel zastropení Bystřice nevyplývá. Skutečnost, že se v některých podkladech vyskytují vedle sebe slova „regulace“ a „zastropení“ či „překrytí“ ukazuje právě na to, že se jedná o stavby dvě, byť prováděné v přibližně stejné době. K tomu žalovaný doplnil, že zakrytím koryta Bystřice nedochází ani k jednomu z účelů vyjmenovaných v ust. § 55 odst. 1 vodního zákona – k umělému usměrnění toku došlo přeložením koryta a jeho prohloubením, rovněž se nejedná o stavbu k ochraně před škodlivými účinky vod, neboť tím se rozumějí jiné stavby (např. ochranné hráze, zdi, suché nádrže, poldry aj.) – zakrytí tedy nemá žádné protipovodňové účinky. Na základě uvedeného má tedy žalovaný za to, že v řízení byly vyvráceny veškeré pochybnosti o charakteru předmětné stavby.

O žalobě rozhodl soud přednostně ve smyslu ust. § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť ve věci již dvakrát rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, a to rozsudkem ze dne 4.3.2013, č.j. 15 A 10/2011-55, a ze dne 18.10.2016, č.j. 15 A 34/2014-41. S přihlédnutím k předmětu řízení a potřebě opravy předmětné části komunikace č. I/13 je tudíž odůvodněný zájem na věcném vyřešení sporu mezi žalobcem a žalovaným v co nejkratší době.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí s.ř.s. a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou spočívající v rozšíření předmětu řízení ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, ačkoliv řízení samotné bylo původně zahájeno toliko ohledně úseku, kde se nad zakrytím toku Bystřice nachází silnice č. I/13.

Dle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), platí, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Soud předně konstatuje, že se identickou námitkou žalobce zabýval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 4.3.2013, č.j. 15 A 10/2011-55, jímž původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného týkající se předmětné problematiky zrušil.

Ze správního spisu vyplynulo, že oznámením správního orgánu I. stupně ze dne 25.6.2010, sp.zn. MgMT095399/2010, č.j. MgMT/102646/2010/St, došlo k zahájení vodoprávního řízení z moci úřední ve věci rozhodnutí v pochybnostech o tom, zda strop, tzv. krytého profilu vodního toku Bystřice (p.p.č. „X“, k.ú. Teplice – Trnovany) v ulici U Červeného kostela a ulici Masarykova (silnice č. I/13) v Teplicích je, či není vodním dílem ve smyslu ust. § 55 odst. 3 vodního zákona. Prvoinstanční rozhodnutí ze dne 29.10.2013, sp.zn. MgMT/095399/2010, č.j. MgMT/115824/2013/St, se však k této otázce vyjadřuje již v rozsahu dna a stěn krytého profilu vodního toku (p.p.č. „X“, v k.ú. Teplice – Trnovany) na říčním kilometru 7.317, tj. od vtoku vodního toku do krytého profilu (areál fy. TRON, spol. s r.o.), ul. U Červeného kostela, ul. Masarykova, až po ř. km 5.922 (Palackého ul.).

Z uvedeného je nepochybné, že v průběhu správního řízení skutečně došlo k rozšíření jeho předmětu, ovšem aniž by prvostupňový orgán v tomto smyslu učinil jakýkoliv procesní úkon. Jak již soud v tomto smyslu podotknul v rozsudku ze dne 4.3.2013, č.j. 15 A 10/2011-55, z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek

ze dne 31.3.2010, sp. zn. 1 Afs 58/2009, dostupný na www.nssoud.cz) plyne, že pokud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má totiž správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Správní orgán může následně v průběhu řízení zahájeného z moci úřední jeho předmět upřesnit, avšak pouze tehdy, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí rovněž dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.

Je tedy nepochybné, že pokud správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podstatně rozšířil úsek zakrytého koryta Bystřice, o němž bylo rozhodováno, aniž by tento svůj krok před vydáním konečného rozhodnutí avizoval účastníkům řízení, dopustil se procesního pochybení. Nicméně aby tato vada řízení vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., muselo by se jednat o pochybení, které by mohlo mít vliv na rozhodnutí věci samé. V daném případě však soud tento názor nesdílí. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce totiž nevyplývá, že by byl vlastníkem pozemku či stavby, které by mohly být rozšířením předmětu řízení dotčeny, přičemž žalobce nemůže hájit jiná práva než svá vlastní. Rozhodováno o předmětném úseku říčního kilometru 7.317 – 5.922 bylo zejména proto, že charakter zastropení je v tomto úseku stejný. Pro právě přezkoumávanou věc je nicméně podstatné, že součástí řízení je i nadále povaha zastropení toku Bystřice nacházejícím se pod silnicí I/13, které se jako jediné žalobce dotýká, ve zbývajících částech pak nemá ani případné rozšíření předmětu řízení pro jmenovaného jakýkoliv význam ani důsledky. V této skutečnosti soud neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

S uvedenou námitkou souvisí i další žalobcova výhrada, dle níž se naopak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nikterak nevypořádal s jeho návrhem na rozšíření předmětu řízení na celou délku krytého profilu vodního toku Bystřice.

Uvedené tvrzení se nicméně nezakládá na pravdě. Jak vyplynulo z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (str. 6 uprostřed), jmenovaný orgán podrobně rozvedl, z jakých důvodů nepovažoval za účelné považovat celý systém zakrytí za jedno dílo, neboť jeho konstrukce je v jednotlivých úsecích vodního toku rozdílná, a navíc bylo stavěno odlišnými vlastníky v různých dobách. O tom ostatně svědčí i fakt, že úsek v ul. U Hadích lázní je s ohledem na svou konstrukci vodoprávním úřadem za vodní dílo považován, na rozdíl od posuzované části v blízkosti silnice č. I/13 (k uvedené okolnosti se soud vyjádří ještě ve vypořádání dalších námitek). Obdobně se k této námitce vyslovil i žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí. Je proto nepochybné, že správní orgány se návrhem žalobce zabývaly, avšak neshledaly jej pro účely posuzované věci důvodným, což zdůvodnily zejména tím, že žalobce neosvědčil, jakým způsobem by se rozšíření předmětu řízení na celou zakrytovanou část toku mohlo dotknout jeho práv, jestliže esenciálním problémem dané věci je zejména určení, jakou povahu má kryt toku nacházející se pod silnicí č. I/13.

K tomu soud toliko poznamenává, že z požadavku žalobce na rozšíření předmětu řízení je patrná jeho snaha prokázat, že zakrytí bylo vybudováno jako jednotné dílo. Soud se konkrétně touto otázkou bude zabývat níže, avšak již nyní konstatuje, že pokud správní orgány dovodily, proč s tímto závěrem nesouhlasí, byl oprávněný i jejich postup, jímž odmítly

definovat předmět řízení tak, jak navrhoval žalobce. Z uvedeného důvodu neshledal soud tuto námitku důvodnou.

V další námitce žalobce uváděl, že správní orgán I. stupně neprovedl místní šetření, resp. ohledání sporné části toku Bystřice, a namísto toho se spokojil pouze s nezávaznou mostní prohlídkou iniciovanou žalobcem před zahájením správního řízení. Ta byla navíc provedena toliko v délce cca 30 m krytého profilu.

Dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Soud v rámci skutkových zjištění shledal, že ve správním spisu jsou na č.l. 4, 5, 24 a 26 založeny zprávy z mostních prohlídek vypracované různými subjekty v období let 2006, 2009, 2010 a 2012. Tyto dokumenty takřka shodně popisují stav zdí a zakrytí potoka Bystřice, včetně souvisejících objektů, a to od vstupu toku do zakrytované části až po předmětnou silnici č. I/13, a jejich součástí je i rozsáhlá fotodokumentace. Listiny (z nichž některé obstaral sám žalobce) tento stav klasifikují jako špatný a vyžadující rozsáhlé opravy, přičemž uvedená skutečnost není mezi účastníky řízení sporná. Zprávy o mostních prohlídkách však nikterak nehodnotí (a ani nemohou), zda je možné krycí desku považovat za součást vodního díla ve smyslu ust. § 55 vodního zákona, neboť to přísluší toliko vodoprávnímu úřadu.

Na tomto místě soud s odkazem na ust. § 50 odst. 1 a 4 správního řádu konstatuje, že byt' lze souhlasit s žalobcem o vhodnosti ohledání stavu zakrytí na místě samém a za účasti všech dotčených subjektů, ani užitím zpráv o mostních prohlídkách, jakožto listinných důkazů, se správní orgán I. stupně nedopustil žádného pochybení. V prvé řadě nestanoví žádný právní předpis vodoprávnímu úřadu povinnost v obdobných případech místní šetření provádět, obdobně v případě ústního jednání může od jeho konání upustit dle ust. § 115 odst. 8 vodního zákona, umožní-li současně dotčeným orgánům uplatnit závazná stanoviska, námitky a důkazy. Především byl samotný stav koryta a desky toku Bystřice spolehlivě zjištěn již v rámci zmíněných mostních prohlídek a žalobce ani správní orgány jej v průběhu řízení nikterak nerozporovali. Za této situace proto nebylo nutné zjistit skutkový stav jiným způsobem, neboť by nevedl ke zjištění nových skutečností. Zejména by však ani případné ohledání na místě (včetně úseku nacházejícího se pod areálem spol. TRON, spol. s r.o., jak žalobce rovněž namítal) nepřispělo k objasnění základní otázky tohoto řízení, a to k jakému účelu slouží deska zakrývající koryto potoka Bystřice, když její funkci bylo třeba v řízení stanovit na základě jiných aspektů. Námitka žalobce je proto v kontextu uvedeného zcela nepřipadná.

Stejně tak je irelevantní i žalobcův další argument, že mostní prohlídky nebyly provedeny v celém rozsahu posuzované části. Jak totiž vyplynulo ze zmiňovaných zpráv, ty se (vyjma zprávy založené na č.l. 5 správního spisu, jež se soustředí přímo na úsek pod silnicí č. I/13) týkají rozsáhlého úseku od vstupu toku do zakryté části až po předmětnou oblast, jež má pro toto řízení význam. Zprávy označují jednotlivé sekce jako „úsek č. 1 – 5“.

Se zprávami z mostních prohlídek se žalobce mohl seznámit v rámci svého procesního práva na nahlížení do spisu, jehož využil prostřednictvím svého zástupce ve dnech 23.1.2017 a 8.2.2017, není pročež pravdou, že by mu nebyly známy jejich výsledky. S ohledem na uvedené neshledal soud ani tuto námitku důvodnou.

Další námitka žalobce se týkala nesprávného označení jeho osoby v prvoinstančním rozhodnutí jako vlastníka mostního objektu. K tomu soud uvádí, že již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí rozhodně odmítl, že by se otázkou vlastnictví desky zabýval, když dle něj (str. 11 rozhodnutí) vodoprávní úřad: „[...] v řízení o *pochybnostech neřeší majetkoprávní vztahy a vlastnictví jednotlivých staveb, ale zabývá se toliko otázkou, která stavba je dle vodního zákona vodním dílem a která stavba či část stavby vodním dílem není.*“ Obdobně pak žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 5) k uvedenému konstatoval, že ani označení předmětné stavby jako mostu, ani případné označení žalobce jakožto jeho vlastníka, nemůže vyvolávat žádné právní účinky, neboť uvedené otázky jednak nejsou předmětem řízení a jednak o nich nemá vodoprávní úřad ani kompetenci rozhodovat, když k otázce vlastnictví se může vyjádřit toliko soud.

S uvedeným závěrem se správní soud ztotožňuje a pouze doplňuje, že předmětem řízení není (a nemůže ani být) otázka, jakému subjektu svědčí vlastnické právo k desce, nýbrž zda deska tvoří, či netvoří součást vodního díla – problematiku majetkoprávních vztahů je proto nutno ve vztahu k právě projednávanému považovat za irelevantní. V případě, že by v budoucnu nastala aktuální potřeba vlastnictví konkrétního subjektu určit, budou se účastníci muset obrátit na civilní, nikoliv správní soud. S ohledem na uvedené však soud poznamenává, že považuje za nevhodné ze strany správních orgánů, pokud žalobce označovaly jako vlastníka objektu. Tato skutečnost však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

V dalších námitkách žalobce kritizoval postup žalovaného, jenž se dle něj dostatečně nevypořádal se způsobem, jakým správní orgán I. stupně hodnotil jak opatřené, tak i neopatřené podklady z doby výstavby, a nepostavil na jisto, za jakým účelem bylo zastropení Bystřice budováno – jako ochrana před povodněmi, či z hygienických, estetických a dalších důvodů.

Dle ust. § 50 odst. 2 věty první a druhé správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník.

Z citovaného ust. § 50 odst. 2 plyne, že ve správním řízení je subjektem odpovědným za obstarání podkladů nutných pro vydání rozhodnutí zejména správní orgán – tuto povinnost nemůže bez dalšího přenášet na účastníky řízení. Výjimku tvoří situace, kdy o to správní orgán účastníka požádá, ani tehdy však nesmí dojít k porušení základní zásady správního řízení vyjádřené v ust. § 3 správního řádu, dle níž má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo tedy zejména na správním orgánu I. stupně, aby v rámci řízení odstranil pochybnosti o povaze zastřešení koryta Bystřice a za tímto účelem opatřil podklady podporující jeho tezi, že se nejedná o vodní dílo ve smyslu ust. § 55 vodního zákona. Jak však soud zjistil v rámci studia správního spisu, této povinnosti prvostupňový orgán nedostál, a to ve vztahu k podkladům týkajícím se doby výstavby zastřešení a původního účelu uvedené stavby, když opakovaně uváděl, že se mu je nedaří dohledat. Naopak žalobci jejich získání obtížilo nečinilo a v rámci řízení doložil značné

množství historických materiálů (německy psaných textů, dobových fotografií, novinových článků aj.).

Po předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 18.10.2016, č.j. 15 A 34/2014-41, se žalovaný k výtce soudu zabýval historickými podklady předloženými žalobcem a hodnotil jejich relevanci ve vztahu k projednávané věci. Dále pak konstatoval, že např. dosud nezajištěné záznamy z pravidelných zasedání orgánů města z období výstavby, záznamy stavební komise, vodohospodářské komise aj. nepovažuje za natolik pro věc důležité, aby jejich neprovedení mohlo ohrozit účel řízení. Skutečnosti týkající se účelu výstavby zastropení, jakožto díla sloužícímu hygienickým či estetickým důvodům, lze totiž dle jeho názoru dovodit i z jiných důkazních prostředků. S tímto názorem však žalobce nesouhlasí a nadále poukazuje na to, že správní orgány dosud nevyvrátily jeho argumentaci o tom, že stavba byla naopak vybudována jako ochrana před povodněmi.

Historické pozadí účelu výstavby zastropení ve vztahu k nyní projednávanému posouzení, zda se aktuálně jedná, či nejedná o vodní dílo, má nicméně dle mínění soudu toliko podpůrnou povahu. Ze strany účastníků mu tak byl věnován značný prostor zcela neodpovídající jeho relevanci, a to přestože o charakteru díla dle současných právních norem nikterak nevypovídá. Soud souhlasí s tím, že pokud by z dokumentů z doby výstavby vyplynulo, jaký byl záměr stavebníků, mohly by se zjištěné skutečnosti promítnout i do právě posuzované věci, tj. zda je možné na desku – strop aplikovat ust. § 55 vodního zákona, či nikoliv. Avšak i tehdy by bylo nutné hledět na uvedenou problematiku optikou aktuálního účelu zastropení. A právě posouzení současného účelu této stavby je pro věc zásadní, neboť fakt, zda bylo dílo skutečně původně budováno za účelem ochrany před povodněmi, nebo za jiným účelem, již nyní ztrácí na své podstatě, když se jeho smysl mohl jednak v průběhu let změnit, zejména však došlo ke kompletnímu nahrazení právní úpravy, jež vodní dílo charakterizuje odlišným způsobem než v minulosti. Ve vodoprávním řízení v pochybnostech tak bylo třeba zkoumat, jaký účel plní zastropení toku Bystřice v současné době, resp. zda se jedná o vodní dílo.

Podle § 55 odst. 1 vodního zákona jsou vodní díla stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména a) přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže, b) stavby, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků, c) stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací, d) stavby na ochranu před povodněmi, e) stavby k vodohospodářským melioracím, zavlažování a odvodňování pozemků, f) stavby, které se k plavebním účelům zřizují v korytech vodních toků nebo na jejich březích, g) stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu, h) stavby odkališť, i) stavby sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod, j) studny, k) stavby k hrazení bystrin a strží, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, l) jiné stavby potřebné k nakládání s vodami povolovanému podle § 8.

Vodní díla jsou stavbami, které musí vždy sloužit účelům vymezeným v návěti ustanovení § 55 odst. 1 vodního zákona, tedy k účelům sloužícím vodnímu hospodářství. V případě staveb, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků, jde o vodní díla, která nevyžadují nakládání s vodami a někdy ani nemusí být samostatnými věcmi v právním

smyslu (srov. KRÁL, M., STRNAD, Z., VYTEJČKOVÁ, V.: *Vodní zákon s podrobným komentářem po velké novele stavebního zákona k 1.1.2013*, Soudy, 2013, str. 159-160. ISBN 978-80-86846-48-8).

Jak již soud konstatoval výše, ve vodoprávním řízení v pochybnostech mělo být ze strany správních orgánů zejména zkoumáno, jaký účel plní zakrytí vodního toku potoka Bystřice v katastru města Teplice v současné době, a tento prokázat. Účel stavby je totiž pro rozhodnutí, zda se jedná o vodní dílo či nikoliv, zcela zásadní – v obdobném případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20.8.2015, č.j. 7 As 181/2015-29 (dostupném na www.nssoud.cz), zmiňovaný soud dovodil, že zatímco „[j]ezovou zdrž lze charakterizovat jako vodní dílo určené ke stabilizaci vodní hladiny za pomoci jejího vzduší. Vodní nádrž je naproti tomu vodním dílem, v němž se za pomoci akumulace povrchové vody tvoří její zásoby pro odběr, rekreaci, rybníkářství a podobně“. Z uvedeného plyne, že toliko účel, k němuž je konkrétní stavba užívána, rozhoduje o tom, o jaký druh vodního díla se jedná, či naopak že stavba vodním dílem není. V daném případě proto bylo třeba konkrétně rozlišit, zda objekt desky souvisí s usměrňováním odtokového režimu povrchových vod, včetně např. již zmiňované ochrany před povodněmi, a nebo plní zcela jinou funkci na korytu toku nezávislou.

Žalobce k prokázání uvedené skutečnosti doložil ve správním řízení znalecký posudek zpracovaný soudním znalcem Ing. D. P. Správní orgán I. stupně důkaz tímto posudkem provedl, dle žalobce však dospěl k nesprávným závěrům, když na jedné straně bez řádného odůvodnění vyjádřil souhlas s názorem znalce, že regulovaný tok Bystřice je stavbou, jež slouží umělému usměrňování povrchových vod do stran i vzhůru, a tím i ochraně před škodlivými účinky, zejména povodní, na straně druhé ale nesouhlasil s tím, že ke stejnému účelu slouží i zakrytí toku.

K předmětné námitce soud uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně vyjádřenými v prvoinstančním rozhodnutí. Jak totiž bylo zjištěno ze správního spisu, Ing. D. P., jenž byl zpracovatelem dotčeného posudku ze dne 11.6.2013, vykonává znaleckou činnost v oboru těžby, odvětví těžby uhlí a nerostů, specializace vlivy poddolování, dále oboru projektování, specializace hornictví a rovněž v oboru bezpečnosti práce, specializace hornictví, nemůže se tedy relevantně vyjadřovat k otázkám souvisejícím s vodními díly či obecně s nakládáním s vodami podle vodního zákona. Byl proto správný závěr správního orgánu I. stupně, jenž uzavřel, že zatímco k odpovědím řešitele na otázky týkající se posouzení sporného pozemku p.p.č. „X“, zejména křižovatky komunikace č. I/13 a ul. U Červeného kostela z hlediska horních předpisů (zda je území dolovou mírou nebo dobývacím prostorem, zda se na něm nacházejí důlní díla a zda je možné koryto Bystřice považovat za dílo vybudované v souvislosti s důlní činností), nemá námitek, v případě názoru znalce, že regulovaný tok Bystřice včetně jeho zakrytí je stavbou, jež slouží k umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod jak do stran, tak i vzhůru, a tím k ochraně před škodlivými účinky vod, zejména povodní, nemůže být z povahy věci, resp. odbornosti znalce, relevantním. Je pravdou, že za takovéto situace měl prvostupňový orgán odmítnout tezi znalce ohledně charakteru koryta a jeho zakrytí zcela, nicméně protože jmenovaný i přes svůj kompetenční nedostatek uzavřel dle správního orgánu I. stupně částečně správně, že samotné koryto toku slouží k odvodu vod, včetně povodňové ochrany, nebyl z jeho strany důvod uvedenou skutečnost dále rozporovat (ostatně fakt, že samotné koryto Bystřice je vodním dílem, není sporným ani mezi účastníky). Naopak ale bylo nutné znalcovu

neodbornost ve vztahu k vodním dílům zdůraznit v části týkající se samotné desky tvořící zakrytí toku, což správní orgán I. stupně učinil. Soud proto v jeho názoru potvrzeném i žalovaným neshledal žádných nedostatků, a proto uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, dle níž ze závěrů žalovaného nevyplývalo, zda považuje zakrytí toku za stavbu, již se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků [§ 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona], stavbu na ochranu před povodněmi [§ 55 odst. 1 písm. d) vodního zákona] nebo stavbu, jež může, či nemůže danému toku sloužit jinak.

Uvedenou námitku však soud považuje za zcela bezpředmětnou, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích opakovaně konzistentně zdůrazňovali, proč a z jakých důvodů zakrytí toku Bystřice za vodní dílo vůbec nepovažují. Konkrétně žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí konstatoval, že: *„Zastropení Bystřice neslouží ani k jednomu z vyjmenovaných účelů (pozn. soudu – vymezených demonstrativně v ust. § 55 vodního zákona). Zastropením vodního toku nedochází k umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod – k tomu došlo přeložením koryta Bystřice a jeho prohloubením, ani k ochraně a užívání vod, rovněž se nejedná o stavbu k ochraně před škodlivými účinky vod, neboť tím se rozumějí stavby na ochranu před povodněmi, ochranné hráze, ochranné zdi, suché nádrže, poldry apod. [...], zastropení koryta vodního toku nemá žádné protipovodňové účinky.“* K tomu žalovaný doplnil, že zatrubňování toků je nutné v obecné rovině považovat za problematické. V minulosti k němu docházelo zejména z důvodů upřednostnění urbanizace či z důvodů hygienických a estetických, jeho značnou nevýhodou je nicméně snížení kapacity při větších srážkách, včetně rizika ucpání, což naopak může účinky případných povodní ještě zhoršovat (jako se tomu stalo i v případě Bystřice při povodních v roce 2002, srov. např. zprávu označenou jako *„Soupis poškození“* z měsíce srpna 2002 na č.l. 55 správního spisu).

Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí objasnil, z jakých důvodů zakrytí koryta Bystřice za vodní dílo v předmětném úseku nepovažuje, proto je nemohl ani subsumovat pod příslušné ustanovení § 55 vodního zákona. Otázkou, zda ale svůj závěr o samostatném režimu desky řádně zdůvodnil, je však nutné se zabývat v samostatné námitce.

Jak již soud zhodnotil shora, hlavní tezí rozlišení, zda je možné konkrétní stavbu považovat za vodní dílo, je její vodohospodářský účel. Na straně žalovaného bylo proto třeba zdůvodnit, proč deska tento účel nenaplňuje. Žalovaný uvedený úsudek opřel jednak o listiny pořízené v rámci řízení před prvoinstančním orgánem a dále pak o své vlastní úvahy. Vycházel přitom mimo jiné ze zpráv o mostních prohlídkách založených na č.l. 4 a 5 správního spisu, jež dle něj popisují nosné konstrukce mostu. Soud je však toho názoru, že takto jednoznačný závěr z nich dovodit nelze. Zpráva na č.l. 4 totiž pouze popisuje jednotlivé způsoby provedení desky od vstupu toku do zakrytované části po úsek nacházející se pod silnicí č. I/13, jež se mění od železobetonových trámových desek až po železobetonovou desku s příčně uloženými ocelovými nosníky profilu „I“ (ty však mohou být nepochybně užity i jinde, než jen u nosné konstrukce mostu), zpráva na č.l. 5 pak k tomu doplňuje, že není možné určit, jaká část desky se přesně nachází pod vozovkou. Pouhé formální označení zpráv jako „mostní prohlídky“ ani užívání pojmu „nosná konstrukce“ pak jistě pro určení, že se v daném úseku jedná o mostní objekt, nepostačují, přičemž i sám žalovaný uvádí, že by ani k takovéto klasifikaci nedisponoval odbornými znalostmi. Obdobně je diskutabilní i určení charakteru desky na základě darovací smlouvy ze dne 13.10.1997 založené na č.l. 3 správního spisu, jež o jejím účelu nikterak nehovoří, či vyjádření Povodí Ohře ze dne 29.9.2010 (č.l. 12),

v němž se hovoří o zesílení konstrukcí stěn koryta a konstrukce stropního panelu pod vozovkou silnice č. I/13. Je totiž nepochybné, že s ohledem na značnou zátěž způsobenou na povrchu v důsledku dopravy by bylo nutné zpevnění stěn a stropu v daném místě provést i za situace, kdy by společně tvořily neoddělitelnou součást jednoho vodního díla – nikoliv jen v případě, že deska reprezentuje, jak naznačuje žalovaný, nosnou konstrukci mostu. Závěrem žalovaný k této otázce rovněž v napadeném rozhodnutí rozvinul již shora zmiňovanou tezi o zhoršení schopnosti toku odvádět vodu (zejména při povodních), je-li jeho koryto zakryto, což má být dle jeho mínění v přímém rozporu se základní funkcí vodního toku. Může sice podle něj nastat situace, kdy je vodní tok zatrubněn, stavbu nelze rozdělit na koryto a jeho zakrytí a pak je celá takováto stavba nepochybně vodním dílem. To ale není tento případ.

K výše zmíněnému soud uvádí, že takto koncipovanou úvahu staví žalovaný pouze na svém logickém úsudku, aniž by ji však podepřel jakýmkoliv odbornými podklady. Za situace, kdy žalobce ve správním řízení opakovaně uváděl a dokládal, že účelem překrytí Bystřice je zejména ochrana před povodněmi, bylo úkolem správních orgánů tento názor jednoznačně vyvrátit či potvrdit. Nelze se však spokojit s vlastním náhledem žalovaného na věc. V daném případě je nutné vyžádat si vyjádření některého kompetentního orgánu. Tím v daném případě může být Povodňová komise obce s rozšířenou působností v Teplicích zřízená ve smyslu ust. § 79 vodního zákona. Tento orgán, jenž mimo jiné může ukládat různá opatření na ochranu před povodněmi podle povodňových plánů, se může vyjádřit k tomu, zda názor žalovaného o zcela opačném účinku zakrytí toku na povodně, než zastává žalobce, je založen na správné úvaze. Pakliže však žalovaný tímto ani podobným způsobem nepostupoval, spokojil se pouze s vlastní ničím nepodloženým tvrzením, dopustil se pochybení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění.

S uvedeným pochybením pak souvisí i zbývající námitky žalobce, jimiž rozporoval argumentaci správních orgánů, že zastropení koryta potoka plní v různých částech svého toku jinou funkci.

Úvodem soud konstatuje, že nesouhlasí s názorem žalobce, že by překrytí toku Bystřice bylo možné považovat za jednotné dílo. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu (srov. např. přílohu e-mailové zprávy ze dne 7.8.2010 na č.l. 7 nebo zadání pro výběrové řízení zpracovatele studie „Otevření zakrytých profilů Bystřice a Sviního potoka“ na č.l. 38), jednotlivé části mají různou podobu – panelové překlady, kamenné zdivo, cihlová klenba – přičemž dle historických podkladů je rovněž nepochybné, že byly stavěny různými subjekty a v různých dobách (tehdy ještě samostatnými obcemi Trnovany, Šanov aj.). Je tedy možné si představit, že by v konkrétních částech své délky mohl kryt toku sloužit různým účelům. Jak nicméně soud uzavřel výše, z pohledu dnešních právních předpisů je třeba určit, k jakému účelu slouží dnes, resp. zda má, či nemá vodohospodářský význam, a to bez ohledu na způsob provedení jeho konstrukce.

Žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s nedostatkem argumentace správního orgánu I. stupně, proč ač v obecné rovině odmítá považovat desku za součást vodního díla, např. v prostoru ul. U Hadích lázní za vodní dílo označuje celé koryto, včetně stropu.

Jak soud zjistil, správní orgán I. stupně skutečně ve svém rozhodnutí týkajícím se rekonstrukce zakrytí koryta Bystřice v prostoru pozemku p.p.č. „X“, ul. U Hadích lázní,

k.ú. Teplice (č.l. 34 správního spisu), dovodil, že původní profil toku zde byl tvořen zděnou cihlovou klenbou, a proto je nutné na celý tento úsek pohlížet jako za vodní dílo. Po rekonstrukci byla valená klenba nahrazena železobetonovými deskami (podobně jako v případě úseku pod silnicí č. I/13). K tomuto závěru žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil své vlastní úvahy, dle nichž byl-li ve zmiňovaném úseku vodní tok uzavřen do profilu oválného či podobného průřezu, je nutné jej skutečně považovat za jednotné vodní dílo. Následně ale mohly nastat při rekonstrukci dvě varianty, a to buď odstranění klenutí krytého profilu, jež by povoloval vodoprávní úřad, a následné zastropení koryta, o němž již by již rozhodoval úřad stavební. Druhou možností je náhrada klenby krytého profilu za železobetonovou desku, přičemž obě eventuality jsou možné.

Takto koncipovaná argumentace žalovaného však dle soudu postrádá hlubšího osvětlení tvrzených vnitřních vazeb mezi typem použité konstrukce koryta toku a jeho zastropení na jedné straně a účelem zakrytování na straně druhé. Na str. 9 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvádí, že je-li zakrytí koryta oddělitelné, není možné je považovat za vodní dílo, a to bez ohledu na to, jaká je jeho stavební konstrukce. Přesto však následně dovozuje poněkud jinou tezi, že v případě oválného profilu tvořeného valenou klenbou jde o vodní dílo automaticky. Na tomto místě proto soudu nezbyvá než zopakovat svou výtku obsaženou již v předešlém zrušujícím rozsudku ze dne 18.10.2016, č.j. 15 A 34/2014-41, že žalovaný dostatečně neosvětlil, jak zděná, resp. cihlová stavba může sloužit vodnímu toku jinak než konstrukce železobetonová. Pokud totiž žalovaný na několika místech svého rozhodnutí konzistentně tvrdí, že dle něj bylo v řízení jednoznačně prokázáno, že k zakrytování Bystřice došlo především z hygienických a estetických důvodů a naopak neplnilo a ani podle aktuálního znění vodního zákona neplní funkci ochrany před povodněmi (ani jinou vodohospodářskou funkci), musí současně rozlišit, proč u toho samého toku, dokonce v intravilánu stejné obce, pouze o několik říčních kilometrů dále, současně nerozporuje statut vodního díla objektu celé stavby jen proto, že zaujímá (či minimálně do rekonstrukce zaujímal) určitý tvar nebo způsob provedení. V tomto případě tak trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť se jeho odůvodnění míjí s odvolací námitkou.

Soud uzavírá, že ve správním řízení dosud nebylo prokázáno, jaký účel má deska zakrývající koryto potoka Bystřice, resp. zda je tento účel vodohospodářský či nikoliv. Jelikož však určení odpovědi na tuto otázku přísluší zejména vodoprávnímu úřadu, potažmo žalovanému, jenž ji dosud spolehlivě nezodpověděl, zatížil tím napadené rozhodnutí na základě shora uvedených skutečností závažnou procesní vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně vadou řízení vymezenou v ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Za takovéto situace soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí podle citovaných ustanovení bez jednání zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude jmenovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, jež soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je však uvedena pochybení možné napravit i v odvolacím řízení, soud již současně nepřistoupil ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí postupem dle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a soud proto výrokem ad II. rozsudku uložil žalovanému podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. povinnost zaplatit mu do 30 dnů

od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 11.228,- Kč. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, částkou 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce, Mgr. Ing. Pavla Musila, advokáta, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepsí žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], dále částkou 600,- Kč za 2 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky a částkou 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Soud však žalobci nepřiznal odměnu za úkon „*Doplněné aktuální úplné znění žaloby*“ doručený dne 9.5.2017, neboť v něm žalobce toliko opakoval svou argumentaci týkající se posouzení desky krytého profilu vodního toku, obsaženou již v žalobě, aniž by však na její podporu přednesl jakákoliv nová tvrzení. S ohledem na uvedené vyhodnotil soud tento úkon jako nadbytečný, resp. nedůvodně vynaložený, jak vyžaduje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.